

Χρήστος Γουσίδης
Διπλωματική εργασία

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Χρήστος Γουσίδης
Διπλωματική εργασία
5^ο Εργαστήριο Ζωγραφικής

Θεσσαλονίκη
Ιούνιος 2019

Τα έργα για την πτυχιακή μου εργασία έχουν ως μέσο την παραστατική ζωγραφική. Θέλησα με το κλασικό αυτό καλλιτεχνικό μέσο και με τη χρήση αντιπαραθέσεων (θερμά-ψυχρά χρώματα, κηλίδες-γραμμές, λεπτές ευθείες-μεγάλες φόρμες κλπ.) να καταδείξω την πραγματικότητα του καθενός μέσα στον σύγχρονο τρόπο ζωής.

Άξονες του έργου μου είναι αφενός ο ατομοκεντρικός πολιτισμός που στοχεύει στην ατομική εξασφάλιση και αφετέρου η καθημερινή ρουτίνα. Δεν ακολουθώ κάποιο καλλιτεχνικό ρεύμα, αλλά εμπνεύομαι από διάφορες στιγμές της ιστορίας της τέχνης, όπως από το έργο “οι Αρβύλες” του Van Gogh και από τους σύγχρονους ζωγράφους Luc Tuymans και Wilhelm Sasnal.

Επιδίωξή μου είναι η καλλιτεχνική σύλληψη της κοινής εμπειρίας που ενώνει και όχι της προσωπικής που ξεχωρίζει. Κι αυτό, καθώς επιλέγω να ζωγραφίσω μάλλον αδιάφορα αστικά τοπία με χαρακτηριστικό την α-τοπία (*non-place*), δηλαδή κοινούς τόπους για όλους τους ανθρώπους. Πρόκειται κυρίως για σημεία πολυσύχναστα που παραπέμπουν στον πολιτισμό της ατομικότητας (σούπερ μάρκετ, βενζινάδικα, πάρκινγκ) σε στιγμές ηρεμίας ή εγκατάλειψης. Η ατμόσφαιρα αποπνέει μοναχικότητα, μελαγχολία και αποστασιοποίηση. Επιχειρώ με αυτόν τον τρόπο ένα είδος εικαστικής ποίησης συνθέτοντας αντιθέσεις

και ετερόκλιτες καταστάσεις. Τα σκληρά τοπία του βιομηχανικού πολιτισμού αποτυπώνονται σε στιγμές ηλιοβασιλέματος ή μεσημβρινής ραστώνης. Τα έργα αυτά θα μπορούσαν να αποτελούν ενσταντανές πλάνα από μία κινηματογραφική ταινία με θέμα τον σύγχρονο άνθρωπο που περιδιαβαίνει την καθημερινότητά του, που ζει μέσα στον καταγιστικό ρυθμό του σύγχρονου βίου και οφείλει να παράγει το περισσότερο δυνατό προϊόν με αυστηρές προδιαγραφές βιομηχανικής τυποποίησης. Σε αυτό το περιβάλλον προτιμώ να επιλέξω την στιγμή εκείνη, όπου όλα ηρεμούν και ο άνθρωπος τείνει να επανασυνδεθεί με τον εαυτό του και να ξαναβρεί τη χαμένη του ησυχία, τη χαμένη του ανθρώπινη υπόσταση. Το κλειδί για κάτι τέτοιο βρίσκεται στα αδιάφορα τοπία, καθώς έτσι η προσοχή ξεφεύγει από το θέμα του ζωγράφου και εστιάζει στον τρόπο της ζωγραφικής, δηλαδή στη έκφραση της πινελιάς και του χρώματος. Αυτή η καλλιτεχνική έκφραση ζωγραφικής καθημερινών τοπίων μπορεί να αποδεσμεύσει τον θεατή, ώστε αυτός να έρθει σε επαφή με το προσωπικό του συναίσθημα και τελικά μέσω του κοινού βιώματος να φτάσει στην α-λήθεια κατά τον τρόπο που δίδαξαν οι “αρβύλες” του Van Gogh.

Πέρα όμως από τα αστικά τοπία, το μεγαλύτερο ίσως και κεντρικότερο έργο της διπλωματικής μου εργασίας είναι ένα εσωτερικό τοπίο εξίσου κοινό και αδιάφορο. Πρόκειται για μια μπαλκονόπορτα με τραβηγμένη την κουρτίνα, επάνω στην οποία προβάλλεται η σκιά της άδειας απλώστρας. Το συγκεκριμένο έργο με την πρώτη ματιά φαίνεται να διαφοροποιείται θεματικά και μορφολογικά από την υπόλοιπη ενότητα. Παρόλα αυτά, είναι φτιαγμένο στο ίδιο πνεύμα και μεταφέρει μιαν ανάλογη αίσθηση: την αίσθηση της ησυχίας, της μοναξιάς και της απόστασης από την ένταση του κόσμου μέσα από όμοιες χρωματικές και τονικές αναλογίες.

Θα πρέπει να αναφέρω σε αυτό το σημείο τον Ed. Ruscha και τον Edward Hopper. Ομολογουμένως το έργο μου ισορροπεί ανάμεσα στους δύο αυτούς ζωγράφους τόσο με την απλότητα του πρώτου και την κυριαρχία του ουρανού στα τοπία που ο ίδιος ζωγράφισε όσο και με την αίσθηση της μοναχικότητας και της νοσταλγίας του δεύτερου. Εμπνευση όμως άντλησα και από δύο σύγχρονους παραστατικούς ζωγράφους: τον Luc Tuymans και τον Wilhelm Sasnal. Από τον πρώτο πήρα την αφοπλιστική αμεσότητα στα θέματα, όπως στα πλακάκια του μπάνιου, ενώ από τον δεύτερο την εφευρετικότητα ως προς το άπλωμα του χρώματος συνδυασμένης με την δεξιοτεχνία και τη χορευτική κίνηση του χεριού.

Τέλος, θα ήθελα να αναφέρω πως στην τεχνική διαδικασία του έργου μου

ακολουθώ μα τυπική διαδικασία εν είδει αλγόριθμου. Η σειρά των βημάτων στην εκτέλση του κάθε έργου είναι κοινή και δεδομένη. Κύριο και βασικό μου μέλημα, όμως, είναι η πειθαρχία στην τονική κλίμακα και την γκάμα των έγχρωμων γκρι, θερμών και ψυχρών, που βασίζεται στην μείζη των αντίθετων που πλάθω με προσεκτικές αναλογίες.

Απλωσε τον ουρανό σα δέρμα, 2019, Λάδι σε καμβά, 1,50 x 1,65 m

Ο Ήλιος γνωρίζει τη δύση, 2019, Λάδι σε καμβά, 1,35 x 1,50 m

Από το πρωί μέχρι το βράδυ, 2019, Λάδι σε καμβά, 1,35 x 1,50 m

To φως σαρούχο, 2019, Λάδι σε καμβά, 1,35 x 1,50 m

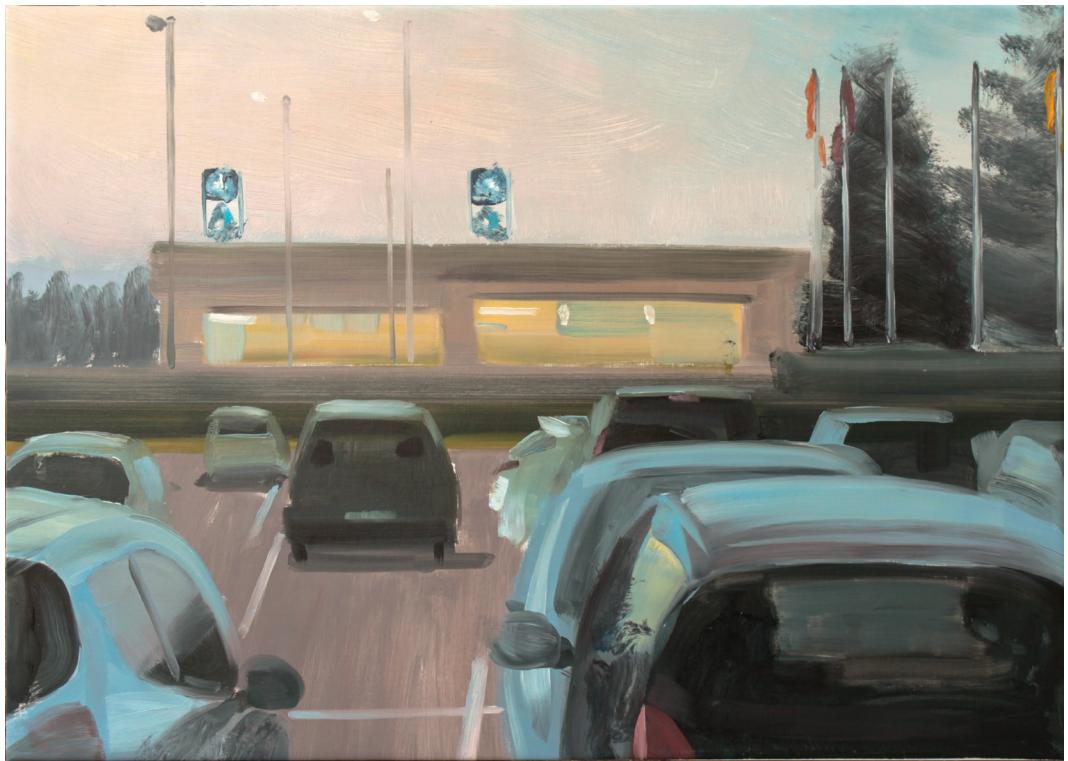
Χαρούμενο φως, 2019, Λάδι σε καμβά, 1,80 x 2 m

Εως το βράδυ, 2019, Λάδι σε καμβά, 1,50 x 1,65 m

Meridiem, 2019, Λάδι σε καμβά, 50 x 70 cm

Vesper, 2019, Λάδι σε καμβά, 49 x 69 cm

Vesper, 2019, Λάδι σε καμβά, 49 x 69 cm

Ο ουρανός διηγείται, 2017, Λάδι σε πανί, 30 x 40 cm

Ο ουρανός διηγείται II, 2018, Λάδι σε κόντρα-πλακέ, 22 x 30 cm

Ο Χρήστος Γουσίδης

Γεννήθηκε το 1970 στη Θεσσαλονίκη.

Εισήχθη το ακαδημαϊκό έτος 2014-2015 στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. Είναι φοιτήτης στο 5ο Εργαστήριο Ζωγραφικής με διδάσκοντες τους Διβάρη-Ψυρράκη.

Επίσης είναι πτυχιούχος:

Γραφιστικής, TEI Αθήνας, 1993

MA.Graphic Fine Art, Kent Institute of Art and Design, Kent University at Canterbury, UK, 1995

M.Des, The Glasgow School of Art, Glasgow, Scotland, 1996

Εκθέσεις:

Ατομικές:

2013 Metamorfosis Art Gallery, Θεσσαλονίκη

2011 Αίθουσα Σκουφά, Αθήνα

2008 Αίθουσα Σκουφά, Αθήνα

2007 Αίθουσα ZM, Θεσσαλονίκη

2004 Αίθουσα ZM, Θεσσαλονίκη

Ομαδικές σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη